

Sygn. akt IV Cz 159/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2013r.

Sąd Okręgowy w Słupsku Wydział IV Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Mariola Watemborska (spr.)

Sędziowie SO: Andrzej Jastrzębski, Mariusz Struski,

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2013r. w Słupsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnych

prowadzonych z wniosku wierzycieli Powiatu S. – Powiatowego Urzędu Pracy w S., K. B. i Ł. B.

z udziałem dłużnika H. B.

o egzekucję świadczeń pieniężnych

na skutek zażalenia wierzyciela K. B.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Słupsku, IX Wydział Cywilny z dnia 31 grudnia 2012r., sygn. akt IX Co 5689/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Słupsku oddalił zarzuty i zatwierdził plan podziału sumy uzyskanej z egzekucji z wynagrodzenia za pracę dłużnika, sporządzony przez komornika sądowego Andrzeja Śniegockiego dnia 29.10.2012r., nie stwierdzając, by plan ten obciążony był uchybieniami procesowymi. Komornik w prawidłowy sposób rozdzielił sumę uzyskaną z egzekucji, biorąc pod uwagę wysokość należności poszczególnych wierzycieli, zgodnie z dyspozycją art. 1026 § 1 kpc oraz uwzględniając powstałe w sprawie Km 3237/12 koszty egzekucyjne.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiódł wierzyciel K. B., który wniósł o zmianę planu podziału w sposób wskazany przez niego w zarzutach do tego planu. Odwołując się do orzecznictwa i doktryny prawa skarżący zakwestionował oparcie się przez Sąd I instancji na dwóch konkurencyjnych zasadach: uprzywilejowania z art. 1025 kpc i proporcjonalności z art. 1026 kpc.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

W pierwszej kolejności należało podkreślić, że nawet uznanie zaprezentowanej w zażaleniu przez skarżącego wierzyciela argumentacji za słuszną (czego Sąd II instancji jednak nie czyni) nie mogłoby w żadnym razie skutkować zmianą planu podziału sumy uzyskanej z egzekucji z wynagrodzenia za pracę dłużnika w sposób wskazany przez wierzyciela w zarzutach do planu podziału z tej oczywistej przyczyny, że wierzyciel domagał się w nich zaspokojenia

w pierwszej kolejności całości ich należności alimentacyjnych w wysokości 2400 zł, podczas, gdy suma uzyskana z egzekucji wyniosła wyłącznie 1654 zł.

Odnosząc się zarzutów sformułowanych w zażaleniu należy przypomnieć, że podział sumy uzyskanej z egzekucji odbywa się według zasad ustawowych. Jest on oparty na zasadzie uprzywilejowania oraz na zasadzie równorzędności, która występuje w postaci zasady stosunkowości (proporcjonalności) albo wyjątkowo zasady pierwszeństwa (por. W. Broniewicz, *Postępowanie cywilne w zarysie*, Warszawa 1999, s. 456).

Według zasady uprzywilejowania należności podlegające zaspokojeniu z tej sumy podzielone są według kolejności zaspokojenia na kategorie, z których każda kolejna kategoria jest zaspokajana po całkowitym zaspokojeniu kategorii poprzedniej. Należność objęta przedmiotowym zakresem dwóch lub więcej kategorii zaspokojenia będzie zaspokojona zawsze w kolejności właściwej dla kategorii wcześniejszej. O uprzywilejowaniu pewnych należności względem innych, zwłaszcza jako wyjątku od ogólnej zasady równorzędności, muszą decydować szczególnie ważne względy. W doktrynie wymienia się względy społeczno-gospodarcze, założenia polityki prawa, względy socjalne, pewność obrotu gospodarczego i interes publiczny. Przykładowo wysunięcie na plan pierwszy egzekucyjnego zaspokojenia kosztów egzekucji jest w pełni usprawiedliwione. Pierwszeństwo zaspokojenia tych kosztów daje wierzycielowi egzekwującemu pewność, że spodziewana z egzekucji kwota pokryje te koszty i nie zostanie uszczuplona na zaspokojenie innych wierzycieli, którzy mogą przyłączyć się do podziału sumy uzyskanej z egzekucji. Pewność ta decyduje często o podjęciu wysiłku i ryzyka prowadzenia egzekucji. W pełni zrozumiałe jest też kolejno określone przez ustawodawcę uprzywilejowanie należności alimentacyjnych (druga kolejność zaspokojenia) oraz należności za pracę, rent z tytułu odszkodowania za wywołanie choroby, niezdolność do pracy, kalectwa i śmierci oraz kosztów zwykłego pogrzebu dłużnika (trzecia kolejność zaspokojenia). O uprzywilejowaniu tym zadecydowało doniosłe znaczenie społeczne i humanitarne wymienionych należności, które z tych samych względów korzystają jeszcze z wielu innych przywilejów egzekucyjnych określonych (np. w art. 832, art. 833 § 5, art. 1081-1088); (por. A Marciniak, *Postępowanie...*, s. 262).

W realiach rozpoznawanej sprawy, z uwagi na wielkość sumy uzyskanej z egzekucji i przypadającej do podziału (a nie wystarczającej na zaspokojenie wszystkich wierzytelności wszystkich wierzycieli), zaspokojeniu podlegały wyłącznie należności I i II kategorii określonej w przepisie art. 1025 § 1 kpc, tj. koszty egzekucyjne oraz należności alimentacyjne. Koszty egzekucyjne (I kategoria) wyniosły łącznie 326,73 zł, tj. w sprawie KM 3237/12 – 178,70 zł, w sprawie KMP 27/12 – 76,84 zł, zaś w sprawie KMP 29/12 – 71,19 zł.

Przyjęta zasada uprzywilejowania określonych kategorii wierzytelności nie przesądza o sposobie podziału sumy uzyskanej z egzekucji pomiędzy wierzycieli, których należności zaliczone zostały do tej samej kategorii. Generalnie wierzytelności w ramach tej samej kategorii zaspokajane są proporcjonalnie do ich wysokości. Oznacza to, iż w sytuacji, gdy kwota przypadająca wierzycielom zaliczonym do tej samej kategorii nie wystarcza na zaspokojenie całości ich należności, podziału dokonuje się w stosunku do wielkości poszczególnych należności do całej sumy przypadającej na tę kategorię. W tej sytuacji po zaspokojeniu I kategorii należności (kosztów egzekucyjnych) do podziału, już w ramach II kategorii należności, pozostała kwota 1327,27 zł, którą to komornik sądowy właściwie – stosunkowo (zgodnie z art. 1026 § 1 kpc) - rozdzielił pomiędzy dwóch wierzycieli alimentacyjnych, przyznając im kwoty po 663,64 zł i 663,63 zł.

Wynikający z zarzutów do planu podziału sumy uzyskanej z egzekucji, jak i z zażalenia, brak zgody skarżącego wierzyciela na zaspokajanie kosztów egzekucyjnych wierzyciela posiadającego wierzytelność zakwalifikowaną do 9 kategorii należności, nie może odnieść zamierzonego skutku. Jak już wyżej na to wskazywano uprzywilejowanie zaspokojenia kosztów egzekucyjnych poprzez przyznanie im przez ustawodawcę kategorii pierwszej, nawet przed wierzytelnościami alimentacyjnymi, ma nie tylko swą ustawową podstawę (art. 1025 § 1 pkt 1 kpc), ale i uzasadnienie takiego uprzywilejowania jest już w prawie polskim ugruntowane. Na marginesie należy dostrzec, że przywołane w uzasadnieniu zażalenia orzeczenie Sądu Najwyższego, jak i odwołanie się dorobku doktryny prawa nie zmienia prawidłowych konkluzji, jakie były udziałem Sądu I instancji.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, mocą art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc, orzekł, jak w sentencji o oddaleniu zażalenia, jako bezzasadnego.